na okresní silnici; ostatně by to pro žalované bylo nezávazným, poněvadž žalobnice ani netvrdí, že by o tom žalovaní byli věděli, neřku-li, že by služebnost chodníku byla zapsána do pozemkové knihy.

Právo na chůzi neb vození hnoje vztahovati se může přirozeně jen na pozemek nezastavěný; pominulo tudíž v tomto konkretním případě eo ipso tím, že dosavadní pole schválením kompetentního úřadu změnilo se v plochu stavební a přesně dle stavebního plánu bylo zastaveno. Neboť že by pozemek žalovanými od obce koupený zatížen byl služebností nezastavení, se ani netvrdí.

Proto bylo pochybeným i odsouzení žalovaných ohledně zadní zdi, dvůr uzavírající, jelikož zadní zeď taková dle §. 32. stav. ř. v. ve stavebním plánu označena býti nemusí, jsouc pouhým plotem, jenž má důležitost pro stavební úřad jen ohledně stavební čáry, tudíž nalezá-li se v průčelí stavby (§ 21. st. ř. v.), resp. při veřejné silnici (§ 46. odst. 2. tamtéž).

Boubela.

Prodá-li někdo věc cizí zatajiv, že jedná jen jako zmocněnec vlastníkův, tedy ručí kupiteli za vady oné věci prodané přímo a netoliko podpůrně vedle vlastníka. (Příspěvek k výkladu §§ 922., 923., 932. a 1017. vš. obč. z.)

Za prokázaný byl uznán v podstatě tento děj skutkový na základě provedeného sporu:

Domkař X. dovedl do trhu a prodal tam žalobkyni Y. krávu svojí tchýně s ujištěním, že kráva ta jest z jeho chovu a že je zdravá, že za ni ručí, přijal za ni od žalobkyně trhovou cenu a odevzdal ji tchýni přítomné. Zároveň s kravou doručil pak žalobkyni dobytčí pas, znějící ale na tchána jeho, avšak pouze s udáním jména, příjmění a čísla domku.

Kráva byla koupena k chovu, ale hned na to vyšlo na jevo, že jest stížena výklopem dělohy, vadou to dle zvěrolékařského posudku nevyléčitelnou a činící krávu k chovu naprosto nezpůsobilou.

Následkem toho podala kupitelka na prodávajícího domkaře žalobu, aby dotyčná smlouva kupní byla prohlášena za zrušenou a aby byl žalovaný uznán povinným odebrati si krávu zpět a vrátiti trhovou cenu, přesvědčivši se ještě před žalobou, že vlastnice krávy i její manžel jsou úplně nemajetni a domek že připsán jest žalovanému.

Žalobě té bylo dáno místa soudem instance první, jelikož námitka žalovaného, totiž nedostatku passivní legitimace ke sporu uznána byla za nepodstatnou vzhledem ku všeobecnému znění §u. 922. vš. obč. z., dle něhož každý, kdo jinému úplatně nějakou věc zcizuje, bezvýminečně ručí za vady její, aniž by tedy bylo třeba nejprve vlastníka na záruku ze správy žalovati a teprve pro škodu ná-

sledkem nesplnění její od vlastníka se hojiti na prodavateli nevlastníku.

Druhá i třetí stolice potvrdily tento rozsudek a sice c. k. nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Jest zjištěno, že při kupu, o nějž běží, byl prodavatelem žalovaný a že se při něm zaručil, že kráva, již žalobkyni prodával, jest zdravá. (§ 923. vš. obč. z.)

Že by žalobkyni sdělil, že jedná jménem tchýně, resp. za ni a jejího manžela, netvrdí ani žalovaný sám; byla-li mu snad oběma posledněji udělena plná moc, tedy nemá tato, zůstala-li tajnou, žádného vlivu na práva žalobkyně. (§ 1017. vš. obč. z.)

Mezi žalobkyní a žalovaným byla tudíž uzavřena smlouva a jest prvnější oprávněna svoje práva z této smlouvy proti žalovanému odvozovati a uplatňovati; nebyloť její povinností, aby pravého vlastníka dotyčné krávy vypátrala.

Popírá-li tedy žalovaný passivní legitimaci žalobní, tak k tomu nelze přihlížeti a jednal-li vlastním jménem, pak musí ručiti jako prodavatel po rozumu zákonných ustanovení §§ 922., 923. a 932. vš. obč. z.

(Rozhodnutí c. k. nejv. soudního dvoru ze dne 29. prosince 1910 č. j. $\frac{\text{Rv III } 465/10}{1}$.) Křepelka.

Majitel zvířete neručí za opomenutí opatrování zvířete vůbec, nýbrž jen v tom případě, když v tomto opomenutí zavinění spočívá. (§ 1320. vš. obč. zák.)

Všechny tři stolice zamítly žalobu cestujícího A. podanou na majitele psa B. o zaplacení náhrady škody psem způsobené.

Žaloba opírala se o tento skutkový děj: Žalobce A. byl jako host v hostinci žalovaného. Ve dvoře nacházela se bouda pro psa, na řetězu uvázaného.

Žalobce, chtěje jíti v poledne na stranu, přiblížil se k boudě, vedle kteréž nacházel se soukromý, uzavřený záchod žalovaného, chytil za kliku a v tom jej pes kousnul do ruky, způsobiv mu těžké poranění.

Z důvodů II. stolice:

Odvolatel nestaví se na stanovisko, jako by ten práv byl ze škody zvířetem způsobené, kdo nehledě při tom na poškození zvířetem, jež bylo k tomu popouzeno neb drážděno, zanedbal je opatřiti, aniž by bylo třeba vyhledávati, zda opomenutí to je zaviněné čili nic. Ovšem ani na stanovisko jakoby zavinění, které činí zanedbavšího zvíře opatřiti práva za škody jím způsobené, musilo býti provázeno náležitostmi, které trestní zákon vyhledává ku zodpovědnosti trestní. Vždyť § 1320. obč. zák. jednající o škodě vze-